

ператора? За кой път вече трѣбваше да се увѣри, че думата на ромеца е по-невѣрна отъ тъмното Понтийско море?

По неравния пътъ войскаритѣ връщаха назадъ стенобитнитѣ машини, събираха се на купчини, тихо разговаряха, недоумяващи, любопитни.

Седналь на низко столче въ шатрата си, съ скръстени рѣце и оборено чело, Борилъ прехвърляше всички възможности, които му оставаха. А тѣ не бѣха много: една единствена. И той смѣло реши, че не трѣбва да губи повечето нито мигъ въ колебания, а самъ да предприеме трудното и опасно дѣло. Повика протостраторъ Коца, войводата Коцадинъ и двама отъ орѣженосцитѣ си, продиктува на писеца Иванъ кѣсо писмо, метна се на коня си.

Останалитѣ войводи се струпаха наоколо му. Накѣде отиваше царьтѣ самъ, незащитенъ необрѣженъ? Съ ума ли си бѣше да се хвърля драговожно въ лапитѣ на оня триезичникъ? Но Борилъ махна съ рѣка, препусна напредъ, срѣдъ тълпитѣ смаяни войскари.

Отиваше право къмъ крепостната порта.

Когато наближи калето, той спрѣ на тридесетъ стѣпки и направи знакъ, че желае да говори съ нѣкого. Протостраторъ Коца приближи до самата стена, забодѣ на върха на една стрела писмото и, съ изкусно измѣренъ прицелъ, го отправи къмъ калето.

Бойницитѣ забръмчаха като разбунени кошери. Тежко и бавно се спусна подвижниятъ мостъ, изскърцаха дебелитѣ ковани порти, открегнаха се леко и петимата конници влѣзоха въ крепостта.

Самъ Стрѣзомиръ чакаше насрѣдъ малкото дворче. Като видѣ царя, той се затече, пое юздитѣ на коня му, помогна му да слѣзе.

Следъ това двамата се прегърнаха и цѣлунаха три пъти. Отъ всички страни наоколо имъ се притискаха бранницитѣ, поразени отъ нечуваната гледка. Тѣ размахаха колчанитѣ си, надавайки весели викове. Защото бѣха убедени, че браньта е свършена и ще бѣде скрепенъ миръ между двамата най-упорити врагове.

удрѣхе го шитовете си